

Olydiga Lydia – En saga av Agneta

Agnes Magnell (1848-1928) skrev boken *Olydiga Lydia*, utgiven under pseudonymen *Agneta* på Fosterlandsstiftelsens förlag i Stockholm 1915. Boken finns att läsa på Kungliga Biblioteket. Agnes hette Ernberg som barn, hon var järnhandlaren Robert Petersons äldsta dotter. Jarl Ernberg har skrivit en två sidor lång biografi om henne i Ernbergska Släktboken, där han bland annat minns följande:

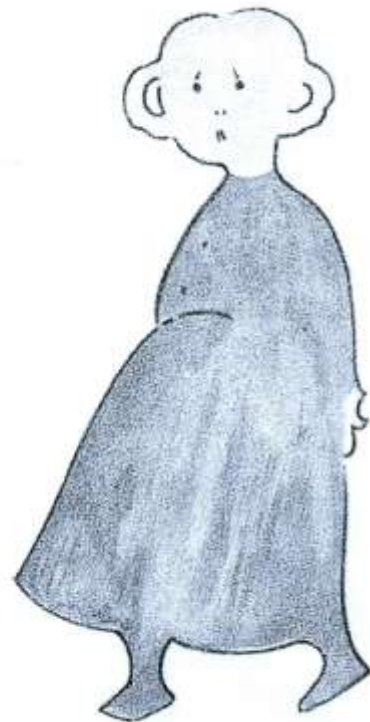
”Hon var månsidigt begåvad, och utvecklade en stor originalitet. Hon ägde ett klart, praktiskt förstånd och mycken hjärtegodhet. Därutöver utgjorde ett starkt romantiskt inslag i enlighet med hennes ungdoms ideal, buren av livlig fantasi, kanske de mest utmärkande dragen i hennes personlighet. Hon gifte sig tjugo år gammal första gången 1868 med löjtnanten vid lotsverket Jacob Lundqvist, men blev änka några år senare. [...]

År 1878 gifte hon om sig med kaptenen vid kungl. Bohusläns regemente Carl Magnell. Historien förtäljer att denne stilige kapten skall ha sett Agnes på kajen när hans båt lade ut. Då hoppade han i land och friade direkt till henne.”

Olydiga Lydia

Det var en gång en liten flicka,
hon kunde både sy och sticka,
hon hade gula flätor, klänning blå
och hon var söt att se uppå.

När kvällen kom, så sade hennes mamma:
»Nu Lydia ska du gå i säng me'samma.
Men först så ska du tvättas ren och fin,
så att som solen lilla näsan skiner.»

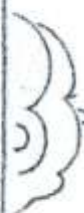
Men gissa nu vad som i stället händer?
Jo, Lydia ryggen åt sin mamma vänder,
och pep och skrek, så det fanns ingen måtta,
än lät det som en gris, än som en råtta.

»Jag vill ej gå, jag vill ej sova
och slipper jag, så ska jag mamma lova
att hela dagen vara snäll och gla
och allting ska då bli så bra, så bra.»

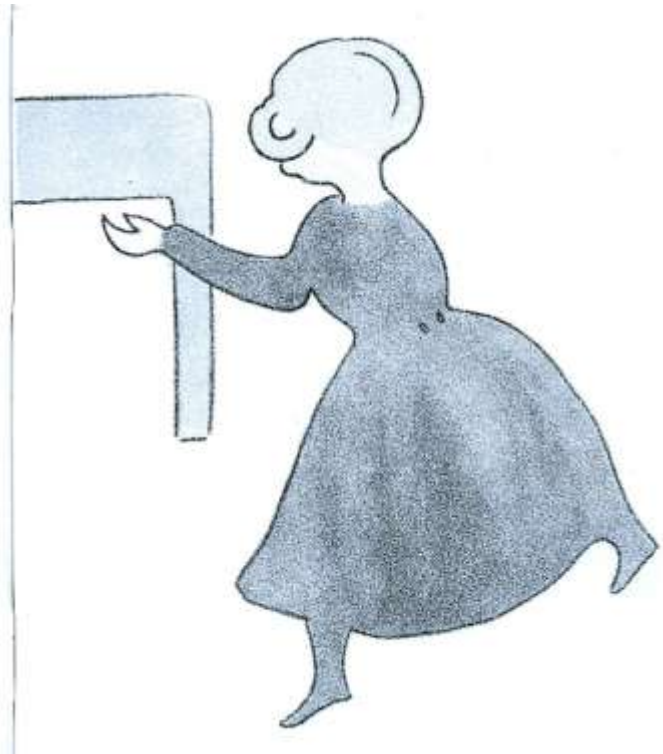
Men innan mamma hinner tösen svara,
så är hon borta! Var kan hon väl vara?
Månnтро hon gömt sig under svarta spisen?
Vi måste gå och fråga köksan Lisen.

Men hade mamma bakom salsdörren tittat,
så hade hon den stygga Lydia hittat.
Där stod hon, sträckte fram sin näsa bara
och undrade var mamma kunde vara.

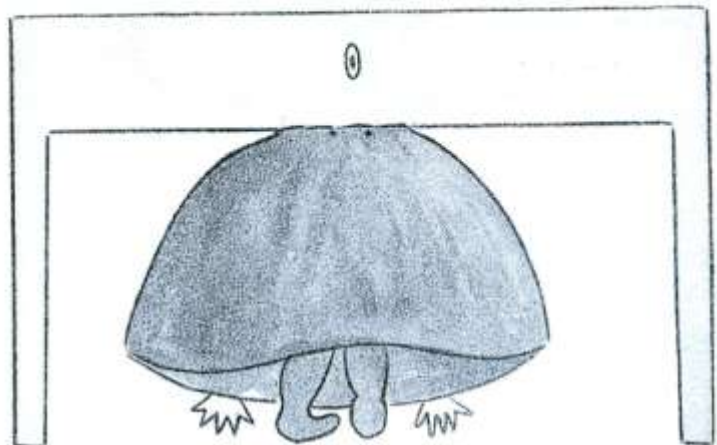
Sen sprang hon fram och ropade »titt-ut».
Sen tänkte hon: »Jag är en dummer snut,
nu kan ju mamma bums mej hitta här,
nu vet ju hela huset var jag är.»

Ut i tamburn hon flög åstad
att gömma sig bland kläderna.
»Men här kan mamma snart mig finna
månntro jag kan inunder bordet hinna.»

Och som en pil hon rusa fram
och under bordet lyckligt hann.
Där ställde hon sig nu på huk.
Men bordet hade ingen duk.

Och Lydias klänning var så blå
och tösen syntes ju också,
ty alla fingrarna i golvet peta.
Men mamma gick i köket hon, och leta.

Nu tänkte Lydia som så:

»Ett bättre ställe ska jag hitta på,
jag ska så tyst inunder sängen krypa
och kommer mamma ska jag hennes fötter nypa.»

Men denna gång tog jakten slut,
ty just som tösen skulle rusa ut,
tog mamma tag i Lydias kalufs
och gav sin stygga tös en duktig tufs.

I mammas knä hon nu ska sitta stilla
och skämmas duktigt för hon gör så illa.
Nu är allt bäst att hon är tyst och snäll,
för annars kan det hända hon får smäll.

Men Lydia sluta inte upp att bråka.
Ut genom dörrn fick båda skorna åka.
I taket kjolen flög — och vet du va —
i »tattan» trilla båda strumporna.

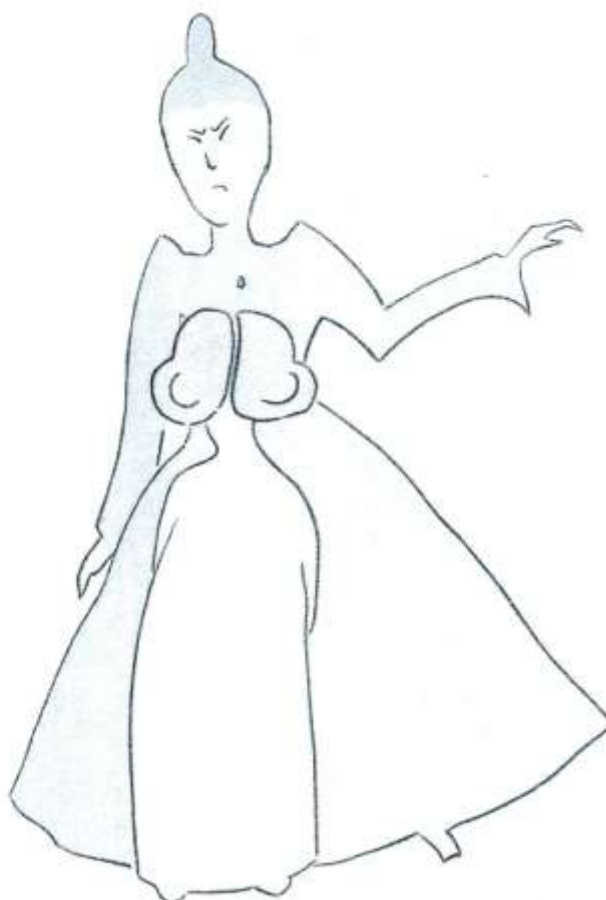
När sedan näsan skulle tvättas finer,
så gjorde Lydia många sura miner.
Hon ville helst med tvälen kleta
och döpa svampen. »Vad ska svampen heta?»

Med borsten ville hon i fatet plaska
och tänkte aldrig sluta upp att slaska,
hon ville se att svampen kunde flyta nätt
och det kan svampen för han är så lätt.

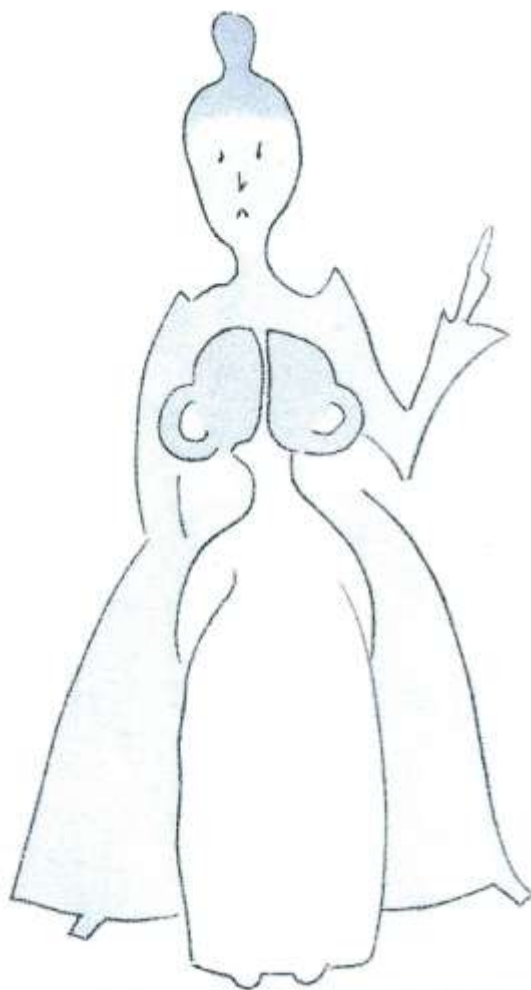
Men nu brast mammas tålmod itu.
Hon blev så ond och sade: »Hör du, du,
olydig har du varit hela kvällen,
nu är det slut, nu kommer smällen.

Tror du jag vill en sådan flicka ha!
Nej, dej får trollegubben genast ta,
en annan liten tös jag skaffar nu
och hon blir säkert snällare än du.»

Då sluta Lydia strax att bräka
och sa: »Jag är ju mammas egen kräka
och jag ska alltid vara snäll och gla,
men trollegubben får mej inte ta.

Och ingen annan tös får mamma hämta
utan ha tålmod och bara vänta.
En annan gång jag bär mig bättre åt,
och inte som i kväll, förlåt, förlåt.»

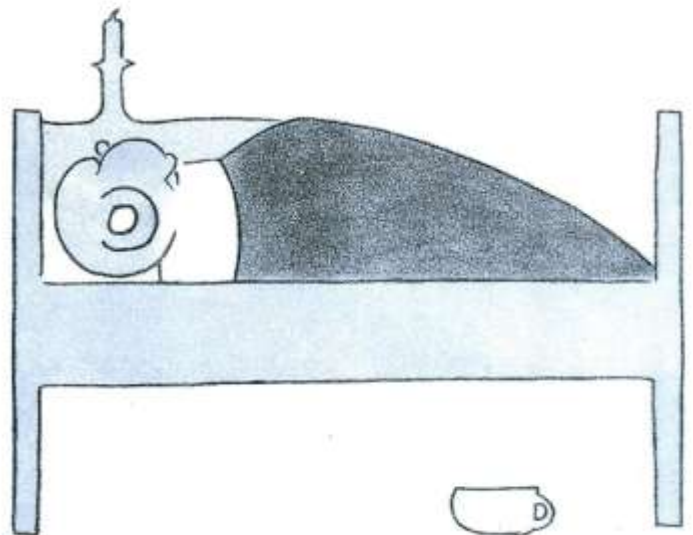
Och strax var mamma färdig att förlåta
och tösen sluta genast upp att gråta.
Nu var ju allting riktigt bra igen
och båda två de skratta sen.

Det talades ej mer om bot och bättring
och ingen tänkte nu på säng och tvättning.
I bara linnnet Lydia sprang omkring och svansa,
och mamma henne tog i famn och dansa.

Och när dom sedan hade dansat ut,
så var den långa kvällen också slut,
och tvärt på fläcken kom John Blund
och Lydia somnade i samma stund.

Och mamma smög sig in och släckte ljuset
och snart sov hon och snart sov hela huset,
tills dagen grydde och tuppen gol
och upp i öster gick rōdan sol.

Jonas Hök
Vaxholm 11 feb 2010

